

האדרא זוטא קדישא

כג) תאנא בההוא יומא ^פ דר"ש בעא לאסתלקא מן עלמא, והוה מסדר מלוי, אתכנשו חברייא לבי ר"ש, והוה קמיה ר' אלעזר בריה, ור' אבא, ושאר חברייא, והוה מליא ביתא. זקיף עיניו ר"ש, וחמא דאתמלי ביתא. בכה ר"ש ואמר, בזמנא אחרא כד הוינא בבי מרעי, הוה רבי פנחס בן יאיר קמאי, ועד דברירנא דוכתאי ^ב אוריכו לי עד השתא. ^ג וכד תבנא, אסחר אשא מקמאי, ומעלמין לא אתפסק, ולא הוה עאל בר נש, אלא ברשותא. והשתא חמינא דאתפסק, והא אתמלי ביתא.

כד) עד דהוה יתבי, פתח עיניו ר"ש, וחמא מה דחמא, ואסחר אשא בביתא, נפקו כולהו, ואשתארו רבי אלעזר ^צ בריה, ורבי אבא. ושאר חברייא יתבו אבראי. אר"ש לרבי אלעזר בריה, פוק חזי, אי הכא רבי יצחק, דאנא מערבנא ליה, ^ק אימא ליה דיסדר מלוי, ויתבי לגבאי, זכאה חולקיה.

כה) קם ר"ש, ויתבי, וחייך, וחדי. אמר, אן אינון חברייא. קם רבי אלעזר, ואעיל לון. יתבו קמיה. זקיף ידיו ר"ש, ומצלי צלותא, והוי חדי, ואמר, אינון חברייא דאשתכחו בבי אדרא, יזדמנון הכא. נפקו כלהו, ואשתארו רבי אלעזר ^ר בריה, ורבי אבא, ורבי יהודה, ורבי ^ש יוסי, ורבי חייא. אדהכי, עאל רבי יצחק, א"ל ר"ש, כמה יאות חולקך, כמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי יומא, יתיב רבי אבא ^ת בתר כתפוי, ורבי אלעזר קמיה.

כו) אר"ש, הא השתא ^ד שעתא דרעותא הוא, ואנא בעינא למיעל בלא

חלופי גרסאות

^פ דאתכנשו חברייא לבי ר' שמעון והוה מסדר מלוי לאסתלקא מן עלמא. ^צ ל"ג בריה. ^ק ל"ג אימא ליה. ^ר ל"ג בריה. ^ש מוסיף יוסי ב"ר יעקב. ^ת אכתפוי ולא גרסינן בתר. דרך אמת ^ב המתינו ^ג וכשחזרת. ^ד שעת רצון.

יומא דר"ש בעא לאסתלקא מעלמא

הסולם

מאמר

ויחי אות קנט) אמור לו, שיסדר דבריה, וישב אצלי. אשרי חלקו.

כה) קם ר"ש ויתבי וכו': קם ר' שמעון, וישב, וצחק, ושמח. אמר, איפוא הם החברים. קם ר' אלעזר, והכניסם. ישבו לפניו. נשא ידיו ר' שמעון, והתפלל תפלה, והיה שמח, ואמר, אלו החברים שהיו נמצאים בבית האדרא, דהיינו באדרא רבא, יזדמנו כאן. יצאו כולם. ונשארו רבי אלעזר בנו, ור' אבא, ור' יהודה, ור' יוסי, ור' חייא. בתוך כך נכנס ר' יצחק. אמר לו ר"ש, כמה יפה חלקך, כמה שמחה צריכה להתוסף לך ביום הזה. ישב ר' אבא אחורי כתפיו, ור' אלעזר לפניו.

כו) אר"ש הא השתא וכו': א"ר שמעון, הנה עתה שעת רצון היא. ואני רוצה לבא בלי בושה לעולם הבא. והנה דברים קדושים שלא גלית עד עתה. אני רוצה לגלות לפני השכינה, שלא יאמרו, שבחסרון נסתלקתי מן העולם

כג) תאנא בההוא יומא וכו': למדנו, באותו יום שר"ש רצה להסתלק מן העולם, והיה מסדר דבריו נתאספו החברים אצל ר"ש, והיו לפניו ר' אלעזר בנו ור' אבא ושאר החברים, והיה הבית מלא. נשא ר"ש עיניו וראה שנתמלא הבית. בכה ר"ש ואמר, בזמן אחר כשהייתי חולה, היה לפני, ר' פנחס בן יאיר, ועד שבררתי מקומי בגן עדן, חיכו לי עד עתה. וכשחזרתי, היתה אש מסובבת לפני, ומעולם לא נפסק, ולא נכנס אדם אלי אלא ברשות. ועתה אני רואה שנפסק האש, והנה נתמלא הבית.

כד) עד דהוה יתבי וכו': בעוד שהיו יושבים, פתח עיניו ר"ש, וראה מה שראה, ואש סובבה את הבית. יצאו כולם, ונשארו ר' אלעזר בנו, ור' אבא, ושאר החברים ישבו מבחוץ. אר"ש, לר' אלעזר בנו, צא וראה אם ר' יצחק ישנו כאן, כי אני ערבתי לו (כנ"ל

(דפו"י דף רפ"ז ע"ב)

כסופא לעלמא דאתי. והא מלין קדישין דלא גליאן עד השתא, בעינא לגלאה קמי שכינתא, * דלא יימרון דהא בגריעותא אסתלקנא מעלמא. ועד כען טמירן הו בלבאי, למיעל בהו לעלמא דאתי.

כז) וכך אסדרנא לכו, רבי אבא יכתוב, ורבי אלעזר ברי ילעי, ושאר חברייא ירחשון בלבייהו. קם רבי אבא מבתר כתפוי. ויתיב רבי אלעזר בריה ב קמיה, א"ל קום ברי, דהא אחרא יתיב בההוא אתר, קם רבי אלעזר.

כח) אתעטף ר"ש, ויתיב. פתח ואמר, * לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה. לא המתים יהללו יה, הכי הוא ודאי, אינון דאקרון מתים, דהא קב"ה חי אקרי, והוא שארי בין אינון דאקרון חיים, ולא עם אינון דאקרון מתים. וסופיה דקרא כתיב, ולא כל יורדי דומה, וכל אינון דנחתין לדומה, בגיהנם ישתארו. שאני אינון דאקרון חיים, דהא קב"ה בעי ביקריהו.

כט) אר"ש, כמה שניא שעתא * דא מאדרא. דבאדרא אודמן קב"ה ורתיכוי. והשתא, הא קב"ה הכא, ואתי עם אינון צדיקייא דבגנתא דעדן, מה דלא אערעו באדרא. וקב"ה בעי ביקריהו דצדיקייא יתיר מיקרא דיליה, כמה דכתיב בירבעם, דהוה מקטר ומפלח לע"ז, * וקב"ה אוריך ליה. וכיון דאשיט ידיה לקבלי דעדו נביאה, אתייבש ידיה, דכתיב * ותיבש ידו וגו'. ועל דפלח לע"ז לא כתיב, אלא על דאשיט ידיה לעדו נביאה. והשתא קב"ה בעי ביקרא ד דילן, וכלהו אתאן עמיה.

ל) אמר, הא רב המנונא סבא ה הכא, וסחרניה ע' צדיקי גליפן

חלופי גרסאות

א עד לא. ב ל"ג קמיה. ג ל"ג וקב"ה אוריך ליה. ד דילהו; מוסיף דילן הכא. ה ל"ג הכא.

מסורת הזהר

ז (תהלים קטו) ויגש טו צ"א. ח (מ"א יג) בשלח קיז צ"ק.

הסולם

יומא דר"ש בעא לאסתלקא מעלמא
כט) אר"ש כמה שניא וכו': א"ר שמעון כמה משונה שעה זו, מאדרא רבא שבפרשת נשא, כי באדרא נודמן הקב"ה ומרכבותיו. ועתה הרי הקב"ה כאן, שבא עם הצדיקים שבגן עדן, מה שלא קרה באדרא. והקב"ה רוצה בכבודם של הצדיקים יותר מכבוד של עצמו, כמ"ש בירבעם שהיה מקטר ועובד לעבודה זרה. והקב"ה המתין לו, ולא הענישו, וכיון שהושיט ידו כנגד עדו הנביא, נתיבשה ידו. שכתוב ותיבש ידו וגו'. ועל שעבד עבודה זרה לא כתוב, אלא על מה שהושיט ידו לעדו הנביא. ועתה הקב"ה רוצה בכבוד שלנו, שהצדיקים כולם שבגן עדן באו עמו.

ל) אמר הא רב וכו': אמר ר"ש, הרי רב המנונא סבא כאן, וסביב לו ע' צדיקים חקוקים בעטרות, ומאירים כל אחד ואחד מזהר זיו עתיקא קדישא, הסתום מכל סתומים, והוא בא בשמחה לשמוע אלו הדברים שאני אומר

מאמר

העולם. ועד עתה היו נסתרים בלבי, כדי ליכנס בהם לעולם הבא.

כז) וכך אסדרנא לכו וכו': וכך אני מסדר אתכם. רבי אבא יכתוב, ור' אלעזר ילמוד בפה, ושאר החברים ידובבו בלבם. קם ר' אבא מאחורי כתפיו. והיה ר' אלעזר בנו יושב לפניו, א"ל ר"ש, קום בני, כי אחר ישב במקום זה. קם ר' אלעזר.

כח) אתעטף ר"ש ויתיב וכו': נתעטף ר"ש בלבבו, וישב. פתח ואמר. לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה. לא המתים יהללו יה, כך הוא ודאי, שהם נקראים מתים, כי הקב"ה נקרא חי, והוא שורה בין אלו הנקראים חיים, דהיינו הצדיקים, ולא עם אלו הנקראים מתים, דהיינו הרשעים. וסוף הכתוב מוכיח שכתוב, ולא כל יורדי דומה, דהיינו כל אלו היורדים למלאך דומה, שישארו בגיהנם. אבל לא כן אלו הנקראים חיים. שהם הצדיקים, אשר הקב"ה רוצה ביקרם.

(דפו"י דף ע"ב * דף רפ"ח ע"א)

ו בעיטרין, ז מנהרין כל חד ן וחד מזיהרא דזיוא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. והוא אתי למשמע ם בחדוותא, אלין מלין דאנא אימא. עד דהוה יתיב, אמר, הא רבי פנחס בן יאיר הכא, אתקינן דוכתיה, אזדעזעו חברייא דהו תמן, וקמו. ויתבו בשיפולי ביתא. ורבי אלעזר ורבי אבא, כ אשתארו, קמיה ם דר"ש. אר"ש, נ באדרא אשתכחנא דכל חברייא הו אמרי, ואנא עמהון. השתא ם אימא אנא בלחודאי, וכלהו צייתין למלווי עלאין ותתאין. זכאה חולקי יומא דין.

(א) פתח ר"ש ואמר, ן אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא, בחד קטירא אתקטרנא ביה בקביה, ובג"כ בשתא ועלי תשוקתו. דהוא וכל סיעתא קדישא דיליה, ן אתו למשמע בחדוה, מלין סתימין, ושבתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, פריש ואתפרש ן מכלא, ולא פריש, דהא כלא ביה ן מתדבק, והוא מתדבק בכלא ן הוא כלא.

(ב) ן עתיקא דכל עתיקין, סתימא דכל סתימין, אתתקן ולא אתתקן. אתתקן, בגין לקיימא כלא. ולא אתתקן, בגין דלא שכח.

(ג) כד אתתקן, אפיק ט' נהורין, דלהטין מניה, מתקונוי. ואינון נהורין מניה, מתנהרין ם ומתלהטין, ואזלין ומתפשטין לכל עיבר. ן כבוצינא א דאתפשטין מניה נהורין לכל עיבר. ואינון נהורין דמתפשטין, כד יקרבו

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

ו בעטרוי. ז ל"ג מנהרין ח ל"ג וחד. ם אחדותא. י תבו. כ ל"ג אשתארו. ל עמיה. ן ל"ג דרש. נ מוסיף אלו כמה דהוייא באדרא. ם ל"ג אימא. ע דתו. פ מוסיף יתיר מכלא. ן מתדבק. ן מוסיף הוא, הוא כלא. ן מוסיף עתיקא קדישא. ם מתלהטין אזלין ול"ג מניה מתנהרין. ן מוסיף כבוצינא עלאה. א דמתפשטין.

ס' נהורין דלהטין מתקוניה דעתיקא

הסולם

מאמר

אומר. בעוד שהיה יושב, אמר, הרי ר' פנחס בן יאיר כאן, התקיננו מקומו. נודעזעו החברים שהיו שמה. וקמו וישבו בירכתי הבית. ור' אלעזר ור' אבא נשארן לפני ר' שמעון. א"ר שמעון, באדרא רבא, נמצאנו, שכל החברים היו אומרים, ואני עמהם. עתה אני אומר בלבדי וכולם יקשיבו לדברי. עליונים ותחתונים. אשרי חלקי ביום הזה.

(א) פתח ר"ש ואמר וכו': פריש ואמר, אני לדודי ועלי תשוקתו. כל הימים שהייתי קשור בעולם הזה, בקשר אחד נקשרתי בהקביה, ומשום זה עתה, ועלי תשוקתו. שהוא וכל המחנה שלו באו לשמוע בשמחה דברים סתומים ושבת עתיקא קדישא, הסתום מכל הסתומים הפרוש ונבדל מכל, ואינו נבדל, שהרי הכל מתדבק בו. והוא מתדבק בכל, הוא הכל.

(ג) כד אתתקן אפיק וכו': כשנתתקן הוציא ט' אורות, שהם ט' ספירות כח"ב חג"ת נה"י דאריך אנפין, אשר לבושיו הם או"א וזו"ן. והם לוחטים ממנו, מרישא דלא אתיידע, מתקונוי, ואלו ט' אורות מאירים ממנו, בחסדים, ולוחטים ממנו בגבורות, והולכים ומתפשטים לכל עבר, הן לחכמה והן לחסדים. כמו נר שמתפשטים ממנו אורות לכל עבר, וכשיקרבו לדעת אותם האורות המתפשטים, לא נמצא אלא הנר בלבד. כלומר שאין הנר והאורות המתפשטים מן הנר ב' דברים, שהרי לאור המתפשט מן הנר אין לו שום מציאות ושליטה בפני עצמו, אלא כל מציאותו הוא תוך הנר, ואם תקח הנר למקום אחר יהיו דאורות

מאמר ס' נהורין דלהטין מתקוניה דעתיקא (ב) עתיקא דכל עתיקין וכו': העתיק שבכל עתיקים, שהוא הנקרא רישא דלא (דפו"י דף רפ"ח ע"א)